

ПРО ДРУГИЙ ГЛОБАЛЬНИЙ САМІТ МИРУ: ЧИ ЗНАЄМО, КУДИ ВЕДЕ ДОРОГА, ВИМОЩЕНА ДОБРИМИ НАМІРАМИ?

Дипломатичний протокол МЗС України в дії? 15-16 червня під час роботи в Швейцарії Саміту щодо миру в Україні (Summit on Peace in Ukraine) для Заходу невизначеність щодо української владної вертикалі лише посилилась. Хто насправді кермує у воюючій країні, хто за що відповідає, до кого звертатися, з кого питати в разі чого і на що сподіватися?

Під час Саміту миру в Бюргенштоку міністр закордонних справ України Дмитро Кулеба сказав, що наступний саміт миру буде про завершення війни за участі і України, і Росії: «Ідея в тому, щоб наступний саміт став завершенням війни. І звісно, нам треба за столом переговорів й інша сторона... Ми розуміємо прекрасно, що настане момент, коли прийдеться говорити з Росією. Але наша позиція дуже чітка: ми не дозволимо говорити Росії мовою ультиматумів».

А ще очільник МЗС України заявив, що **перемогою України у війні з Росією вважатиметься не лише досягнення миру та деокупація всіх наших територій, а й створення реальності, у якій нова агресія стане неможливою.**

Одне слово, боротьба «за все хороше проти всього поганого» триває. Але найприкріше, що в комюніке саміту бракувало головного – механізмів впливу на агресора Росію для припинення її війни проти України. Після багатосторонніх компромісів у підсумковому комюніке було використано лише три з десяти пунктів української «формули миру», однак які аж ніяк не про територіальну цілісність України або виведення російських військ з її території.

Президентка Швейцарії Віола Амхерд під час завершення Саміту не випадково була гранично відверта: **«Ми не зможемо проголосити мир для України», «наша мета – надихнути процес пошуку миру в Україні».**

Звучить гарно. Але хто саме і яким чином змусить Путіна підкоритися, примусити до миру? **«Навіть якби Україна змогла відкинути російські сили назад до кордонів... це не припинило б війну. Такі війни можуть закінчуватися лише договорами. Наразі обидві сторони борються за «найвигіднішу позицію» перед потенційними переговорами. Але змістовні переговори можуть розпочатися не раніше, ніж у другій половині 2025 року»** (Вадим Скібський, заступник начальника ГУР Міноборони України).

Президент Чехії Петер Павел назвав наївними сподівання України відвоювати в Росії окуповані території. Їх Росія «в осяжному майбутньому» так просто не віддасть. На думку Павла, «нам треба зупинити війну, а потім по-

Скандальна фотосесія після завершення саміту в Бюргенштоку. Цікаво, підрозділ Протоколу МЗС України брав участь в швейцарському дійстві? Хто спромігся на таку політичну диверсію в сфері зовнішньої політики й безпеки проти України? Хто пролобіював для Андрія Борисовича місце перед віце-президенткою США Камалою Харріс? Мимоволі виникає конспірологічне запитання: чи не можна потрактувати контроверсійну світліну як успішний підсумок активних заходів російських спецслужб? «Єрмак – потужний менеджер у моїй команді. Він робить те, що говорю йому я. Все погане, що говорять про Єрмака, зроблено для того, щоб послабити спочатку команду Президента, а потім і його самого», – так Володимир Зеленський згодом характеризував свого візаві кореспондентці «Bloomberg».

чати обговорювати майбутні домовленості. Це може бути якийсь компроміс».

Який саме? Здача територій на основі ультиматуму Путіна?

Попри вкрай невизначену політичну ситуацію з доволі підозрілими перемовинами, Київ усе ж налаштований оперативно провести **другий Саміт миру** до кінця року в одній із країн так званого Глобального Півдня. Посол України в Сінгапурі Катерина Зеленко в інтерв'ю South China Morning Post повідомила, що **Україна може взяти участь у мирному саміті, який ініціюватиме Китай і в якому може взяти участь Росія.** Але, мовляв, переговори мають ґрунтуватися на міжнародному праві та принципах статуту ООН.

Слушна думка. Але чому українська влада не взялася одразу ж агресивно експлуатувати міжнародну підтримку, коли тема російської агресії була в епіцентрі уваги світу? **В лютому 2023 року 141 (!) держава підтримала резолюцію Генасамблеї ООН про досягнення всеосяжного справедливого та стійкого миру в Україні.** Світова більшість! І в цій резолюції ООН, на відміну од комюніке швейцарського саміту, містився заклик до негайного виведення російських військ із України.

Наприкінці червня, акурат після швейцарського саміту, український президент несподівано заявив: «У нас багато поранених та вбитих на полі бою. Ми маємо покласти план врегулювання на стіл протягом кількох місяців. **Україна та партнери мають підготувати план дій за пунктами Формули миру протягом кількох місяців, щоб зупинити агресію РФ».**

Сміливий, але, відверто кажучи, малореалістичний план припинення російської агресії. Сказане скоріш нагадує благаання про мир («у нас багато поранили та вбитих на полі бою»). Про формулу перемоги не йдеться.

28 червня під час зустрічі з Президенткою Словенії Наташею Пірц Мусар Володимир Зеленський наголосив, що «найближчим часом Україна представить зрозумілий і детальний план закінчення війни», представить своє детальне бачення щодо енергетики, продовольчої безпеки й обмінів полоненими. З детально прописаною процедурою виведення російських військ з території України? Без сарказму не обійтись. Цей план з Путіним узгоджений? Будьмо реалістами: кремлівський диктатор хотів на мирну Формулу миру Зеленського. Про який «план закінчення війни» можна вести мову, якщо виконувати його буде готова лише одна сторона?

4 липня Володимир Зеленський дав інтерв'ю американському виданню «Bloomberg». Загалом інтерв'ю ні про що. Жодної конкретики. Набір слів. Відповіді українського президента нагадували потік звукових сигналів в емоційному обрамленні. Щоправда, поміж генерованих політичних кліше проскочила фраза про зміну територій України. Sic! **Мовляв, «корейську» чи «німецьку» модель вступу до НАТО має оцінити український народ.** Сказане главою держави можна розцінити і як випадковість, і як обережне вкидання в інформаційний простір ідеї можливості досягнення бажаного миру коштом здачі територій. У Статті 73 Конституції України чітко зафіксовано: «Виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України».

Останнім часом в інтернеті шириться сила-силенна усіляких версій і коментарів про таємні, залаштункові «перемовини» Кремля із Заходом, від різноманітних «інсайдерів» можна довідатись про існування надсекретних «проектів» завершення російсько-української війни, які кремль передає США. Всі ці варіанти укладання «миру» з кремлем – класична ІПСО. Так, українці втомилися воювати. І ті, хто на фронті, і ті, хто порядкує на кухні чи сидить/лежить на дивані перед телевизором. Однак путіну начхати на бажання громадян України досягти миру.

Центр протидії дезінформації (ЦПД) повідомляє, що РФ розпочала інформаційну операцію «Мир». Можливо. Але в цьому контексті більш ніж дивно сприймається теза Андрія Коваленка, керівника ЦПД, що єдиним реальним доказом того, що Росія готова до справедливого миру, буде присутність її представників на другому Саміті миру». Як мовиться, без коментарів. Якась химерна «аналітика».

Однак на лінії фронту розуміють до чого йдеться. «**Зараз влада діє у напрямку перемовин. І зараз йде змагання різних версій миру. Бо мир може мати 500 версій**» (Євген Карась, заступник командира 14-го окремого полку ЗСУ).

З історії відомі варіанти перемир'я – японський, корейський, аргентинський, кіпрський. **Чи український варіант спрацює: як батько скаже, так по-материному й буде.**

Перемовини можуть стати своєрідним тригером для відкритого фінансування усіляких правозхисних структур, недоліквідованої РПЦ-ФСБ, невдоволених «російськомовних», які негайно побіжать шукати «протекторату» в Кремля.

Неафішована праця над над сценарієм завершення російсько-української війни, ймовірно, просувається. «Стамбульські лекала» нікуди не поділись. Ними час од часу прогрозливо вимахує Путін.

15 червня 2024 року The New York Times (<https://www.nytimes.com/interactive/2024/06/15/world/europe/ukraine-russia-ceasefire-deal.html>) вперше опублікувала текст проєкту мирної угоди, розробленої навесні 2022 року українською та російською делегаціями, серед якої, начебто, був помічений рідний брат Михайла Подоляка, радника глави Офісу Президента України, – Володимир Подоляк (він, за даними ЗМІ, був полковником ФСБ РФ).

Звернімо увагу: документ таки був парафований українською стороною. Після уважного знайомства з його змістом, коментар члена української переговорної групи Олександра Чалого звучить непереконливо, м'яко кажучи: «**Нам вдалося знайти цілком реальний компроміс. Ми були дуже близькі в середині квітня, в кінці квітня, щоб завершити нашу війну якимось мирним врегулюванням.**»

Минулого року, на початку грудня, в п'ятого Президента України була запланована зустріч Віктором Орбаном. Але вона не відбулася. СБУ повідомила, що Петро Порошенко мав стати інструментом російських спецслужб. Мовляв, «за отриманими контррозвідувальними даними, саме в цьому контексті можна розглядати інформацію щодо запланованої зустрічі голови партії «Європейська солідарність» Петра Порошенка з прем'єр-міністром Віктором Орбаном, який системно висловлює антиукраїнську позицію, є «другом путіна» і закликає зняти санкції з РФ». СБУ та розвідувальні органи України начебто отримали інформацію про підготовку провокацій на міжнародній арені з боку російських спецслужб, спрямованих проти України. «За задумом спецслужб РФ, український політикум має перейти до проголошення нарративів щодо необхідності переговорного процесу з РФ на умовах заморожування війни, а відповідні заяви мають втілювати проросійські політичні сили іноземних країн», – йшлося у повідомленні СБУ.

І ось через півроку, 2 липня, в Києві вигулькує згаданий Віктор Орбан. Власною персоною. Українські масмедіа почнуть писати про неочікуваний офіційний візит угорського прем'єра. У той же час очільник ОП багатозначно натякатиме: «**Багато зроблено для цього візиту. Важлива розмова про майбутнє Європи, безпеку, міжнародне право, Формулу миру**». Схоже на підігрування Путіну, якому перемовини вкрай важливі. Звісна річ, в його інтерпретації шляхів досягнення миру. Андрій Єрмак, очевидно, забув, як Віктор Орбан ще 8 червня в інтерв'ю телеканалу НigTV розкритикував західних лідерів за їхнє бажання перемогти Росію військовим шляхом.

Цікаво, чи попереджали українську владу її спецслужби щодо подробиць скандальної біографії угорського прем'єра? Бо навіть з інтернету можна багато чого довідатись про «найкращого європейського друга» чекіста Путіна. Приміром: «*В кінці грудня 2007 року ФСБ Росії отримала оперативні дані, що їх «особливо цінний агент» Мо-*

гилевич (1990 року Семен Могилевич напередодні еміграції до Ізраїлю був завербований Першим головним управлінням КДБ СРСР (зовнішня розвідка), нині – СЗР РФ. – О. Р.) має, але приховує від неї, кримінальний компромат на Віктора Орбана та інших політиків Угорщини... Щоб не «засвідчити» ФСБ і СЗР, управління по боротьбі з економічними злочинами МВС РФ порушило проти Могилевича кримінальну за несплату податків. <...> Могилевич дав свідчення, що передав через Клода (німець Дітмар Клод – довірена особа Могилевича. – О. Р.) суму в один мільйон німецьких марок депутату угорського парламенту, лідеру партії «Фідес» Віктору Орбану під час парламентських виборів весною 1994 року. Для звіту про передачу грошей Клод у себе на квартирі робив відеозаписи, які віддавав йому (Могилевичу). <...> У жовтні 2009 року ФБР США оголосило Могилевича одним із десяти найбільш розшукуваних міжнародних злочинців» (Біжи, Вітя Орбан: шпигун-диверсант чекіста Путіна в Євросоюзі і НАТО. 22.06.2022. <https://umoloda.kyiv.ua/number/0/180/167323>).

Безумовно, і в шафах фрау Меркель, і герра Шрьодера також можна відшукати гебешні скелети. Путінських «консерв» на Заході вдосталь. Але ми наразі не про них. Йдеться про кремлівський план «заморозки» війни – російській армії, російській економіці конче потрібен перепоцинок.

Що спонукало Орбана відвідати Київ? Можна припустити, що Путін відправив свого агента до столиці України, аби розставити акценти на тих переговорних позиціях, виконання яких може стати початком мирних перетракцій.

Будапешт нещодавно «впарив» Києву «пред'яву» з 11 пунктів, які українська сторона, не надто афішуючи, проковтнула – на Першій міжурядовій конференції щодо початку переговорів про членство України в ЄС Ольга Стефанішина, віцепрем'єр-міністерка з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України, привселюдно заявила, що Україна виконає ці пункти.

Інформація про угорську «чорну мітку» спливла не просто так. Це ще січнева історія, коли Єрмак зустрічався з міністром закордонних справ Угорщини Сійярто. Можливо, Орбан прибув до Київ, «дотискати» і цю тему, натякаючи, що в Європі від нього багато чого залежатиме найменш пів року. Своєрідний «європейський» шантаж. Однак сумнівно, що візит до Києва викликаний виключно бажанням отримати від Володимира Зеленського підтвердження виконання 11 пропозицій Угорщини щодо прав національних меншин, потрібних для вступу до Європейського Союзу.

Слід зазначити, що 11 «хотілок» Будапешта Верховна

Рада може відхилити. Якщо забажає. Однак примирлива позиція української влади щодо вимог угорців не може не дивувати – по суті вимагається створення сепаратистського анклаву на Закарпатті, що може стати небезпечним прецедентом. Де нога протесту від МЗС України? Не секрет, що є прихильники «Румунії-маре», частина поляків також не проти переглянути кордони. Зрештою, з чого почалися заворушення на Донбасі?

Привертає увагу цікавий факт: коли Віктор Орбан зустрічався з українським президентом, угорський міністр закордонних справ Петер Сійярто розмовляв телефоном з главою МЗС РФ Сергеем Лавровим. Навряд чи це була звичайна випадковість. За інформацією російського міністерства, дзвінок ініціював Будапешт. Згідно із заявою МЗС РФ, сторони «дали високу оцінку рівню російсько-угорського політичного діалогу». А ще сторони «наголосили на необхідності безумовного забезпечення Києвом прав усіх національних меншин, які проживають у країні». Російської меншини також? Запитання риторичне.

Чи можна собі уявити, що Сійярто розмовляв з Москвою на відсторонені теми, а не про подробиці перемовин Віктора Орбана з Володимиром Зеленським? Посильний Путін, ймовірно, мав домашню заготовку: «Війна, у якій ви зараз живете, дуже інтенсивно впливає і на безпеку Європи. Ми дуже високо цінимо усі ініціативи пана президента Зеленського заради досягнення миру. Ці ініціативи потребують багато часу. Саме через правила міжнародної дипломатії вони ускладнені, і я попросив пана президента подумати про те, чи не можна трошки інакше піти. Зробити перерву. Перервати вогонь і потім продовжити, почати перемовини. Адже припинення вогню могло б забезпечити пришвидшення темпу цих перемовин».

Можна припустити, що в інструкції від кремлівського куратора містилась згадка про те, як у серпні 2021 року Зеленський назвав припинення вогню першим кроком до врегулювання на Донбасі: «Я незмінно вірю в те, що не можна за стіл сидати з людьми, у яких у руках зброя. Це ж не просто філософія, це предметна розмова... Потрібно хоча б перестати стріляти, щоб про щось говорити. Це факт».

Як знати, можливо, Володимир Олександрович в юності читав «Хрещеного батька» Маріо П'юзо і під час розмови з Орбаном згадав літературну сентенцію, що стала класичною: «Перший, хто прийде до тебе і запропонує мир і переговори з твоїм ворогом, і є зрадник». Це застереження Віто Корлеоне, зроблене синові, якнайкраще стоїть Орбана – мафіозної «шістки», дружбана міжнародного злочинця Семена Могилевича. Відтак український президент усвідомив, з ким має справу...

Ймовірно, що поява в Києві путінського агента – це лише один з елементів «активних заходів» путінських спецслужб проти України, фрагмент спеціальної дезінформаційної операції – за якою спроба деморалізувати українців, позбавити волі до опору, спровокувати внутрішній конфлікт.

Чи можна припустити, що Віктор Орбан приїздив до Києва, аби умовити президента України Зеленського та його візаві Єрмака пристати на мирний договір з Росією на умовах Путіна? Цілком. Класика розвідницького жанру: саме так, через обговорення в пресі, формується суспільна думка.

Уважні спостерігачі могли помітити, що попри отриману відмову од Зеленського, обличчя будапештського візитера в Києві випромінювало задоволення. Але чим був потішений Орбан, якщо на його мирну пропозицію президент України не пристав?

5 липня історія відвідин угорського прем'єра столиці України дістала продовження. До останнього моменту підготовку візиту Орбана до Москви тримали у таємниці. Офіційна мета відвідин – переговори про мир. Зрозуміло, що вояж до кремлівського куратора не міг не бути пов'язаний з поїздом до Києва. Путін заявив, що на зустрічі з ним з Орбаном буде можливість обговорити «усі нюанси» ситуації в Україні. А ще Путін наголосив, що Орбан прибув до Москви і як лідер країни, що головує в Раді Європи. Такий коментар кремлівського керманіча, до речі, дає підстави порушувати перед ЄС питання про припинення головування Угорщини – Орбан не заперечив Путіну.

За словами Орбана, Путін сказав, що **справжні переговори неможливі без участі обох сторін**. Отакої! Мовляв, навесні 2022 року Кремль відреагував на перші пропозиції України і відтоді позиція Москви не змінилася – Росія готова вести перемовини на тих самих умовах. Будь-які переговори з росіянами, коли вони перебувають на нашій території, – це капітуляція.

До «піднебесної» Орбан поперся не випадково. Не інакше, як отримав у кремлі настанови та інструкції. Під час зустрічі з лідером Китаю угорський прем'єр заявив: «Китай є ключовою державою у створенні умов для миру в російсько-українській війні (повномасштабній агресії РФ – О. Р.). Саме тому я приїхав на зустріч з президентом Сі в Пекін, всього через два місяці після його офіційного візиту в Будапешт».

Путін загато вірить в цілковиту окупацію Донеччини московитами. З цієї метою фахівці з Луб'янки та Ясенево проводять на інформаційному полі України та Заходу агресивні ПСО – «активні заходи» на чекістському сленгові.

Нещодавно у «вільній соцмережі», на «Telegram», де неодноразово вигулькують вуха ФСБ, з'явилося відверто провокаційне повідомлення: **«Ядерний удар по Західному регіону України: британська розвідка та український експерт пропозують саме таку ціль російських терористів... Британська розвідка також повідомляє, що попередила про це військове керівництво і рекомендує попередити населення Заходу України про таку ймовірність і підготувати його до такого розвитку подій»**. Пригадався знаменитий «Вершник без голови» Томаса Майн Ріда: «Якщо це й неправда, то добре придумано», – міркують собі й суддя, і присяжні, й глядачі, вислухавши розповідь підсудного».

Саме через ядерні блефи сталася затримка постачання американської зброї. І не тільки. У даному ж разі йдеться про залякування українців ядерною небезпекою. Мовляв, Путін може застосувати ядерну зброю в Західній Україні. Тож давайте з ним замирюватися. На його умовах.

Далі цікавіше. 21 червня ТСН оприлюднила матеріал Олександра Марущака «Ядерна загроза для заходу України: що обирають цілло і якою може бути відповідь Путіну» (<https://tsn.ua/exclusive/yaderna-zagroza-dlya-zahodu-ukraini-scho-obirayut-cillyu-i-yakoyu-mozhe-buti-vidpovid-putinu-2604315.html>). Щоправда, незрозуміло, з якої «тумбочки» автор отримав інформацію **«про можливий ядерний удар саме по західному регіону України»**. Незрозуміло навіщо було писати, що **«британський The Telegraph ляжливо розмірковує, чи не спровокує Кремль дозвіл на використання зброї класу НАТО для завдання ударів по цілях на території РФ»?** В оригіналі згаданого видання (<https://www.telegraph.co.uk/news/2024/06/18/russia-will-use-nukes-regardless-of-whether-the-west-arms-u/>) чітко зрозумовано: **«Оскільки ядерна логіка Росії за своєю суттю не є реактивною, Захід не повинен боятися дати Ук-**

раїні зброю та гнучкість, необхідні для перемоги у війні. Дозволити Росії отримати більше території і Путіну вірити, що НАТО капітулює перед обличчям ядерного удару, є найгіршим можливим результатом для Заходу та України».

Оце і є «ляжливо»?

А це вже навіть не смішно. **«Британська розвідка попередила Київ, що РФ може завдати ядерного удару по західному регіону України. Хоча він і не буде ефективним, проте може бути частиною стратегії шантажу та залякування»** (<https://www.unian.ua/multimedia/video/news/10498407-yaderniy-udar-po-zahidniyu-ukrajini-britaniya-poperedila-chi-natisne-putin-chervonu-knopku.html>).

Запитання: **де оригінал попередження британців? В якій «тумбочці» шукати?**

Інтернет-ресурс <https://ukrainianwall.com/> також без належного посилання на першоджерело (згадується Телеграм-канал) повідомляє про «ядерний удар по Західному регіону України» (<https://kyiv.ukrainianwall.com/uk/131966-yaderniy-udar-po-zahidnomu-regionu-ukrajini-britanska-rozvidka-zrobila-terminove-poperedzhennya-pro-plani-rosiji>).

Згаданим фальшивкам передувала 16 червня 2024 року публікація матеріалу Марка Беннетса для The Sunday Times «Putin could use nuclear weapons if he's losing, says Ukraine» (Путін може застосувати ядерну зброю, якщо програє, заявляють в Україні – <https://www.thetimes.com/world/russia-ukraine-war/article/putin-nuclear-weapon-ukraine-war-xwhvwnkv5>). Читаємо: **«Президент Путін може віддати наказ про застосування тактичної ядерної зброї, якщо російська армія буде розгромлена в Україні, заявив секретар Ради національної безпеки України в інтерв'ю The Times»**.

Дивує, що коментар Олександра Литвиненка з'явився після того, як лідери G7 на саміті в Італії попередили, що **будь-яке застосування Росією хімічної, біологічної, радіологічної або ядерної зброї матиме «серйозні наслідки»**. Понад те. НАТО також заявило, що не бачить жодних ознак того, що Росія готується застосувати ядерну зброю...

Увімкнімо логіку. Ядерна американська боеголовка B6112 з Фінляндії долітає до Петербурга упродовж 3 хвилин, до Москва – за 5. Для «першингів» підльотний час з Німеччини до Москви вимірювався 12 хвилинами. Навіщо секретар РНБОУ припускає, що Путін може віддати наказ про застосування тактичної ядерної зброї. Він не може не усвідомлювати свою вразливість. З чіткої ініціативи вигулькнула така суперечлива думка посадової особи – секретаря РНБОУ? Хто санкціонував оприлюднення на шпальтах британської преси цієї вельми контроверсійної гіпотези?

1994 року Олександр Литвиненко закінчив Інститут криптографії, зв'язку та інформатики академії ФСБ Росії в Москві. Після завершення навчання в елітному ефесбешному виші став офіцером СБУ. У 1998 році вже обіймав посаду головного спеціаліста Управління захисту інформації Головного управління урядового зв'язку СБУ. У його послужному списку керівництво Службою зовнішньої розвідки України (СЗРУ). **«На початку вторгнення очільник СЗРУ Литвиненко утік за кордон, а зі сховищ зникли тисячі одиниць зброї та \$12 млн – ЗМІ»** (<https://www.stopcor.org/ukr/section-uanews/news-na-pochatku-vtorgnennya-ochilnik-szru-litvinenko-utik-za-kordon-a-zi-shovich-znikli-tisyachi-odinits-zbroi-ta-12-mln-zmi-04-2023.html>).

Невеличкий екскурс в історію. 5 березня 2022 року «Українська правда» повідомила, що в Києві вбито українського

банкіра Дениса Кіреєва (на фото), який був одним з членів української делегації на перших переговорах з росією, але як він туди потрапив – невідомо, його імені не було в офіційній заявці, оприлюдненій Офісом президента (<https://www.pravda.com.ua/news/2022/03/5/7328458/>). Через десять з половиною місяців, 18 січня 2023 року, газета «The Wall Street Journal» (<https://www.wsj.com/articles/russian-spy-or-ukrainian-hero-the-strange-death-of-denyus-kiyeyev-11674059395>) несподівано надрукувала статтю Бретта Форреста «Російський шпигун чи український герой? Дивна смерть Дениса Кіреєва» (Russian Spy or Ukrainian Hero? The Strange Death of Denys Kiyeyev). **З неї випливає, що загиблий був цінним інформатором української розвідки. Очільник ГУР Кирило Буданов заявив, що якби не Кіреєв, Київ, ймовірно, був би захоплений росіянами. Мовляв, Денис Кіреєв назвав основний пункт атаки ворога – аеродром у Гостомелі. Це, начебто, допомогло Україні підготуватися до вторгнення. З матеріалу WSJ випливає, що Кіреєва вбили працівники СБУ, коли він їхав на київський вокзал, звідкілья мав вирушити в Білорусь на другу переговорну зустріч з російською делегацією.** Так чи інакше, але історія вбивства «переговорника» Дениса Кіреєва досі не прояснена. Див. мою статтю «Болівар не витримає двох? Про злочин і кару, або Непорозуміння ціною в життя» (<https://universum.lviv.ua/data/magarticles/files/3271.pdf>).

Але ми наразі не про це. Ключові висновки ISW: *Путін використав зустріч з прем'єр-міністром Угорщини Віктором Орбаном 5 липня для того, щоб виступити проти припинення вогню шляхом переговорів і висловив свою прихильність до «остаточного» завершення війни, що дозволить досягти його мети – знищення української державності.*

Американські аналітики мали рацію. 8 липня Росія влаштувала масовану атаку на Україну. В Києві пошкоджено «Охматдит» – ракета влучила в найбільшу дитячу лікарню України, **внаслідок атаки є десятки загиблих та десятки поранених.** Примус до миру як свідомо запланована масакра? Але цим своїм злочином Путін знову об'єднав українців. Атака на київський «Охматдит» має стати уроком для тих, хто прагне схилити Україну до переговорів з Росією і нав'язати нам так званий «мир» за кремлівськими стандартами.

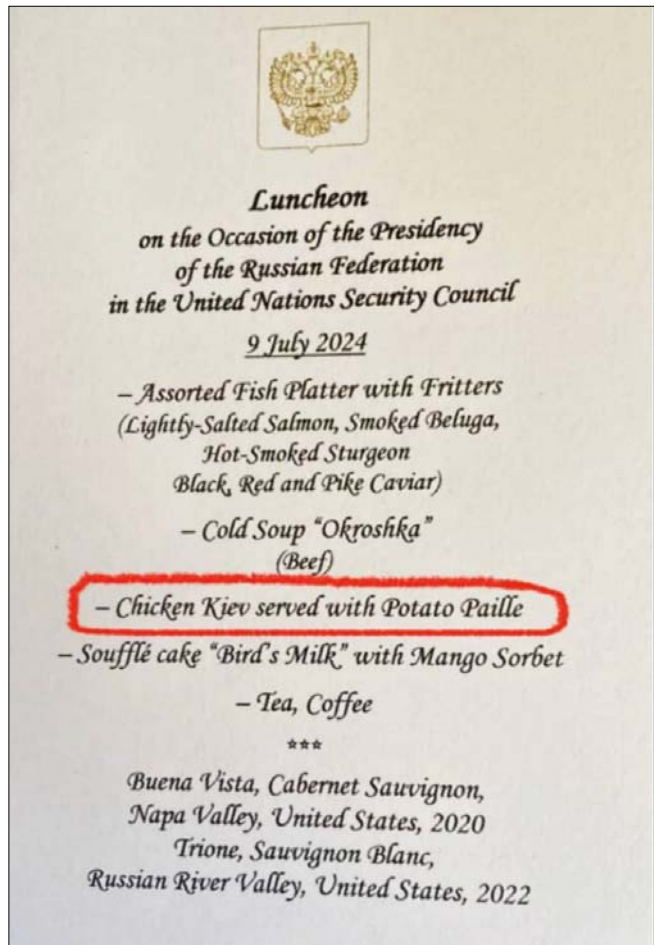
«І весь світ має задіяти всю свою рішучість, щоб нареши́ти покласти край російським ударам. Вбивства – це те, що несе Путін. Тільки разом ми можемо принести справжній мир та безпеку», – написав Зеленський.

Чи почує світ цей заклик?

Цинічний удар по важко хворих дітях вкотре демонструє

світові справжнє обличчя путіна та його підданих. Їхня мета – нищити українців, вбивати українських дітей, підрастаюче покоління. Маємо ще одне підтвердження того, що московити на генетичному рівні запрограмовані знищувати українців. У своїх публіках так звані росіяни званисніло сміються й регочуть, демонстративно й нахабно святкуючи «день паєди». Це вже явно клінічні прояви садизму.

Після масованої ракетної атаки 8 липня Україна ініціювала засідання Радбезу ООН. Виступ посла України в ООН Сергія Кислиці був сильний і змістовний. Але. Послухали виступи один одного і розійшлися, резолюцію не ухвалювали. Посла РФ Небензю мають слухати не дипломати, а лікарі й судді. Сьогодні діяльність ООН зведена нанівець. Ми чекаємо справедливості і захисту від цієї організації в той час, коли її фінансування залежить від РФ. Як у Раді безпеки ООН може головувати вбивця?..

Після засідання Ради безпеки ООН, на якому обговорювали російський ракетний удар по дитячій лікарні «Охматдит», РФ влаштувала обід з нагоди свого президентства в Радбезі

Бездіяльність – це співучасть у геноциді і воєнних злочинах. Якби США чи Китай і справді переймалися садизмом кремля, то цей акт тероризму був би неможливий. Достатньо було лише одного ввічливого дзвінка: «Ще одна ракета чи бомба по містах України і два десятки **конвенційних** «томагавків» й «першингів» полетять на Москву. Почувши таке застереження, кремлівський «недопалок» вмент перестав би кволо диміти.

Будь-які перемовини з противником, який перебуває на вашій території, — це крок до капітуляції. Будьмо реаліс-

тами: нашу Перемогу – підняття українського прапора над кремлем, навряд чи побачимо в найближчі роки. Перемовини можуть стати своєрідним тригером для відкритого фінансування так званих правозахисних структур, недоліквідованої РПЦ-ФСБ, невдоволених «російськомовних», які негайно кинуться шукати «протекторату» в Кремля.

Можна припустити, що в разі «припинення вогню» (вогрю переконали, що в той момент населення України через енергетичну катастрофу і втрати на фронті волатиме про мир будь-якою ціною) вітчизняні популісти скористаються послугами сумнівної «Дії», хакнутаю у січні 2022-го (*хакери ГРУ викрали з урядового порталу цифрових послуг «Дія дані 13,5 мільйонів користувачів і розмістили їх для нелегального продажу в мережі»* – <https://espresso.tv/poglyad-yak-khaknuli-diyu>) і проведуть «опитування-референдум» про «завершення війни», зробивши відповідальними за ухвалені рішення громадян України. Треба уважно стежити за маніпулятивною соціологією – експлуатацією теми «завершення війни до кінця року», «низького професійного рівня» вищого керівництва ЗСУ тощо.

Яким чином Зеленський може вплинути на здобуття Перемоги, на наближення миру? Формулою з десяти пунктів? Куди веде добримі намірами вимощена дорога, відомо.

Сьогодні Україну підштовхують до переговорів тому, що на Заході немає чіткої стратегії щодо війни й Росії. Там бояться, що Росія розвалиться і почнеться «розповзання» ядерної зброї або неконтрольований конфлікт. Про це в ефірі телеканалу «Еспресо» сказав дипломат, постійний представник України в ООН (2015-2019 рр.), надзвичайний і повноважний посол України в США (2020-2021 рр.) Володимир Єльченко.

Як дипломат, Єльченко розуміє, що на певному етапі з цими нелюдами треба буде про щось домовлятися: «Звичайно, при Путіні ми ні про що не домовимося з цією країною, але будь-яка війна закінчується переговорами. Хотілося, щоб переговори почалися якомога скоріше, але сьогодні не бачу жодних підстав для них. Тому що з Путіним немає про що домовлятися. Після атаки на Київ, на дитячу лікарню, не уявляю, як можна сісти за стіл переговорів з РФ».

10 липня, посилаючись на власні джерела, видання Bloomberg (<https://www.bloomberg.com/news/articles/2024-07-10/ukraine-seeks-new-summit-with-russia-ahead-of-us-elections?srnd=homepage-europe>) повідомило, що Україна планує провести другий Глобальний саміт миру (ймовірно, за участі Росії) до президентських виборів у Сполучених Штатах. Володимир Зеленський закликав американців допомогти організувати потужну та вирішальну зустріч. З якою метою? Рішення попереднього Саміту вже втілені у життя? Стало відомо, що заступник міністра закордонних справ Росії Михайл Галузін повідомив, що Москва не планує брати участь у цьому заході (https://24tv.ua/drugiy-samit-miru-ukrayini-rosiyi-ne-hochut-brati-uchast-zahodi_n2594588).

На думку Володимира Єльченка, Україні треба переконувати західних партнерів, що нічого страшного у розпаді Росії немає, оскільки з РФ немає перспектив щодо перемовин і домовленостей: **«З цими людьми нема про що говорити. Вони належать до іншої цивілізації, яка не перетинається з цивілізацією, в якій перебуваємо ми та західний світ»**.

Ми воюємо з нащадками андрофагів, нащадками лоджерів. Їм притаманні інша логіка, інші цінності, їм плувати на домовленості, на міжнародні правила, на статут

ООН, на ваші бажання і мрії. Українці для них біомаса, сміття.

Наївні мрії про перебудову України після перемоги, про перезаснування держави і зміну влади під час «миру» або «перемир'я» нічого не варті. Будь-який «мир» вигідний тільки росії. Особливо якщо з неї знімуть санкції, а нам заборонять армію понад 350 тисяч. Путін нізащо не дозволить нам стати сильнішими. Од нас москвити ніколи не відчепляться. Щоб вижити, варіантів по суті немає. Маємо або змиритися в разі поразки і перетворитися на «андрофагів XXI століття». Або ж домовитися і перетворитися на «андрофагів» згодом. Утім вихід все ж є – сучасних «андрофагів». треба знищити. Впень. До ноги.

P.S.

27 липня в інтерв'ю суспільному японському мовнику NHK Володимир Зеленський заявив, що план дій для досягнення миру в Україні буде готовий до кінця листопада цього року. Мовляв, Київ розпочне детальні дискусії з «відповідними країнами» щодо територіальної цілісності та інших питань.

Цікаво, але малозрозуміло.

«Терпіння, підтримка і дипломатичний тиск – ось три фактори для справедливого завершення війни», – зрештоював президент України.

То збройне протистояння ворогові скасовується? ЗСУ залишають фронт і чекають наказу про демобілізацію?

31 липня в інтерв'ю Le Monde Володимир Зеленський заявив: «Я вважаю, як і більшість країн, що на другому мирному саміті в листопаді повинні бути присутні представники Росії, **інакше ми не досягнемо реальних результатів (!)**. Я не хочу, щоб вони блокували підготовку нашого **спільного (мирного) плану (!)**. **Якщо весь світ хоче бачити їх за столом (переговорів) (!)**, то не можемо бути проти».

На думку Зеленського, справедливий мир має включати можливість відновлення територіальної цілісності України, але це **«необов'язково зробити за допомогою зброї»**. Це ж як? За допомогою всенародного референдуму?...

1 серпня видання Bloomberg повідомило (<https://www.bloomberg.com/news/articles/2024-08-01/zelenskiy-s-aide-hopes-next-ukraine-summit-will-help-end-fighting>), що організацію другого Саміту миру доручено голові Офісу президента Андрію Єрмаку. МЗС України відсторонено? **«Найголовніше очікування від другого саміту – це те, що він сформує основні передумови для припинення бойових дій. Нам потрібно якомога швидше покласти край цій війні, щоб домогтися справедливого миру»**, – сказав Андрій Єрмак. З цього місця хотіло би почути докладніші пояснення. Бо незрозуміло, яким чином новий саміт **«сформує основні передумови для припинення бойових дій»**. На чіх умовах формуватиме? Путінських? До речі, наслідки червеневого саміту в Швейцарії вже десь зафіксовані? Помовчимо.

«Нам потрібно якомога швидше покласти край цій війні, щоб домогтися справедливого миру» – популістична декларація в стилі сентенцій і гасел анімаційного кота Леопольда. На кого вона розрахована? Якими ресурсами сьогодні володіє Україна, щоб досягнути «справедливого миру»? Помовчимо.

Чи не тому Василь Небензя, постійний представник РФ при ООН і в РБ ООН, демонструє незнищенне московитське хамство: **«Озвучувана кийвським режимом готовність до перемовин як така вписується в нашу позицію щодо того, що дипломатичний шлях є переважним варіантом розв'язання конфлікту на Україні. Якщо він**

(Володимир Зеленський. – О. Р.) *справді дозрів до розмови про мир, то в нього перед очима є висунуті місяць тому російським президентом мирні пропозиції. І раджу йому постішити. Нічого кращого Україна вже точно не отримає. І вже точно ні під жодним соусом не отримає перепочинок на полі бою у вигляді попереднього припинення воєни».*

Подумаймо. Поміркуймо. Перший заступник генерального директора відкритого акціонерного товариства «Російські залізниці» (ОАО «РЖД») Сергій Кобзев 5 серпня заявив своїм підлеглим, що ситуація критична – повний колапс усієї мережі залізниць Росії може статися упродовж кількох днів: «Ми перебуваємо за чотири дні від зупинки всієї мережі». Відтак керівництву залізниць було наказано працювати на межі своїх можливостей. У разі невиконання – звільнення або «розстріл». Дуже ймовірно, що у виступ російського високопосадовця внесли корективи дії проукраїнських невідомців, які регулярно нищать російську залізничну інфраструктуру.

Ще одна цікавинка. У Росії дамби на річках не ремонтувалися з 90-х років. Станції з очистки води фактично не працюють. Стічні води наповнюють підводний пласт ґрунтових вод, які кишать бактеріями. Дамби не витримують сильних дощів. У різних регіонах РФ вже почалися повені. В інтернеті чимало відеосюжетів на цю тему.

Чи згадані катаклізми спричинять в «руском міре» бунт мас? Навряд. «Харошіє рускіє» ймовірно стовбичитимуть десь на політичних задвірках Берліна чи Вашингтона і нервово куритимуть ностальгійний «Беломор». Утім можна припустити, що «спеціальну військову операцію» москвити спробують пригальмувати, уклавши з Києвом перемир'я на кшталт Хасав'юртівських угод, які припинилися з початком Другої чеченської війни...

PPS.

Січ! 6 серпня регулярні підрозділи ЗСУ перейшли російсько-український кордон, що межує з Курською областю, й почали вести масштабні бойові дії на території Росії...

22 серпня видання Bloomberg повідомило, що прем'єр-міністр Індії Нарендра Моді під час свого візиту до Варшави заявив, що «зараз не епоха війни», що підтримує мир в Україні, а також повторив заклик до дипломатії для припинення війни. Моді погодився «передавати повідомлення» між російським диктатором Володимиром Путіним та президентом України Володимиром Зеленським, хоча й не відіграватиме ролі формального посередника.

Наступ українських військ на Курську область Росії є частиною великої військово-дипломатичної операції, мета якої – примусити РФ до миру. Про це сказав президент Володимир Зеленський в інтерв'ю для індійських журналістів.

За його словами, Україна не вдиралася до РФ, а навпаки – це росія вдерлася до України 10 років тому. Водночас «все, що ми робимо, робиться тільки для того, щоби примусити Росію бути готовою до справедливого миру».

Помовчимо. Операція ЗСУ в Курській області має менше значення для російського керівництва, ніж просування окупаційних військ на Донеччині. Про це повідомляє The New York Times. Основною метою окупаційних військ РФ залишається захоплення Покровська. Місто евакуюють. Маємо очевидний колапс оборони на цьому відтинку. Наступ у Курській області позитивно не відбився на ситуації під Покровськом.

27 серпня на форумі «Україна 2024. Незалежність» президент Володимир Зеленський заявив, що компроміси з російським диктатором Володимиром Путіним неможливі: «Весь світ хотів би почути, що Україна знайшла компроміс. Але з Путіним компроміси неможливі. Із Путіним не те що компроміси, з Путіним в принципі діалог на сьогодні – порожній, беззмістовний. Бо він не хоче закінчення війни дипломатично. Він готовий дипломатично немов, але віддати йому 30% нашої землі».

З іншого боку, на пресконференції, що відбулася після форуму, Володимир Зеленський визнав, що готується до переговорів з Москвою, які, ймовірно, відбудуться в листопаді під час другого Саміту миру, куди планують запросити представників Росії. Цитата: «Нам треба на Саміті миру бути в сильній ситуації. Авжеж, все скінчиться за столом переговорів, але нам треба мати сильні позиції, бути готовими до такого діалогу. Ну ось і все».

Без коментарів.

Олег К. РОМАНЧУК

